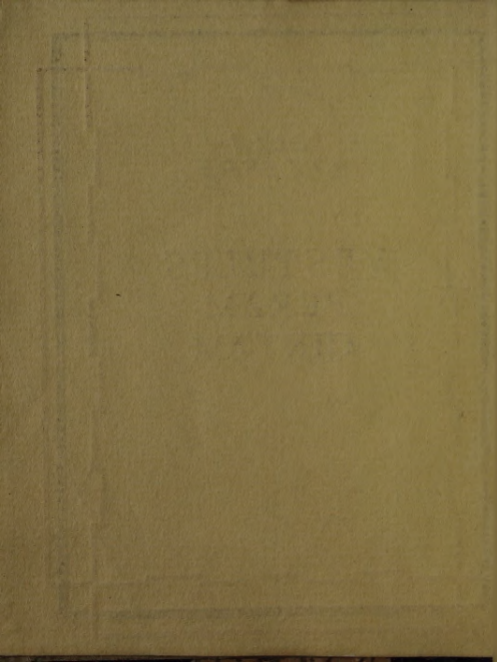
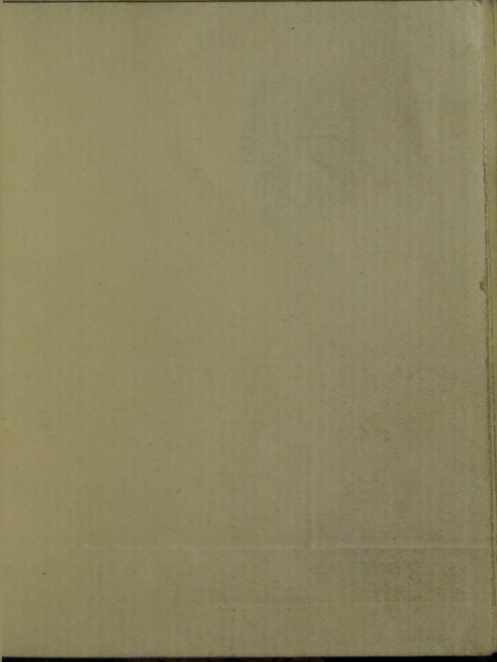

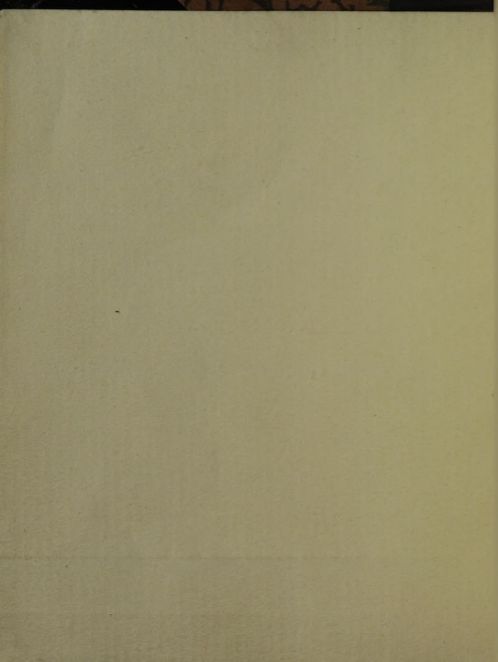
750

ELZA
KEZBERE

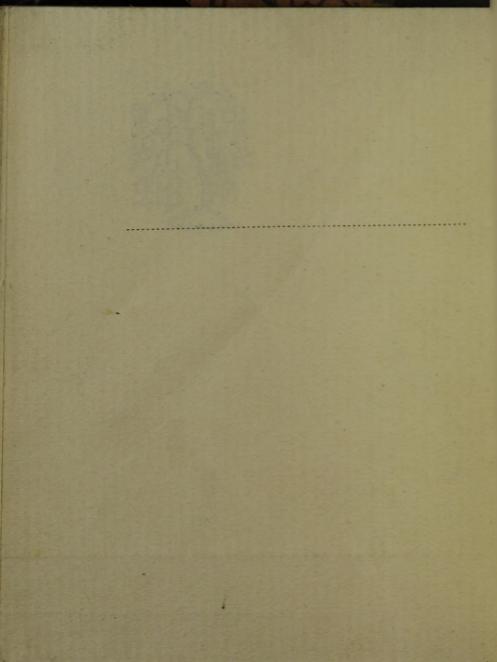
VĒSTULES
PERAM
GINTAM

Latv. Nod

A
6502

ELZA KEZBERE

VĒSTULES
PERAM GINTAM

Z E L T A Ā B E L E
MCMXXXVIII

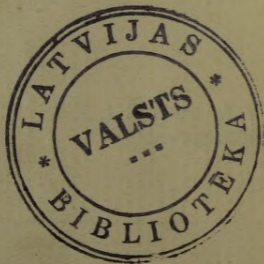
810-1

1953

L. V. B.	
№	In. ~~355141~~ ^v

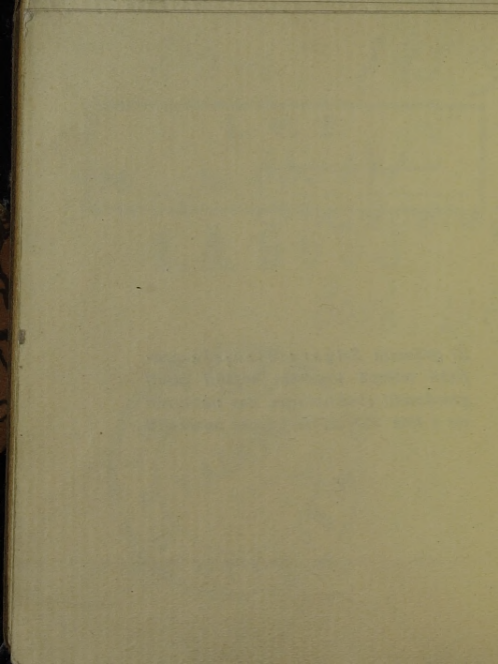
0309061162
LA 9693

Parb. 27 VIII

Šī grāmata Edgara Slavieša grafiskā ietērpā iespiesta septiņi simti piecdesmit eksemplāros, kas numurēti no 1 līdz 750 un dzejnieces parakstīti

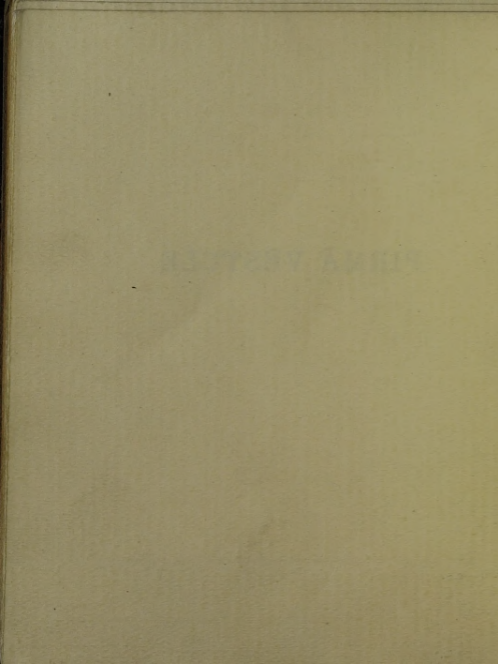
Nr.....

VĒSTULES
PERAM GINTAM

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

PIRMĀ VĒSTULE

Per Gint!
Mans tālais un tuvais —
Mans nesagaidamais,
Mans neaizmirstamais
Draugs! —

Per Gint! —
Tev stāstīšu nu, kā man iet. —
Jau vakars klāt. Saule riet. —
Ērglis man atnesa pēdējo vēstuli Tavu.
Es steidzos nu vēstīt: —
Kā zili putni
Ar zelta spārniem
Pār mani aizlido
Dienas un gadi. —
Kur Tu viņus vadi,
Per Gint? —

Es ilgojos, gaidu —
Es skumstu un smaidu
Dēļ Tevis — tik Tev,
Per Gint.
Mans tuvais un tālais!
Mēnessudrabs kad bālais
Ceļ staru tiltus
Pār tumšām dzilēm,
Ar meža pīlēm,
Ar baltiem gulbjiem
Tev sveicienus sūtu —
Tev stāstu, ko jūtu,
Kā Tevi mīlu,
Per Gint. —

Man būda uz klints.

Vecā bērzā daudz ziedoņus dzeguze

zvana —

Daudz ziemas un vasaras gaidu es Tevi.

Man sapnis tik viens —

Caur laikiem un tāli —

Pers Gints.

Bet Tu nenāc.
Tu soli gan dziesmās man mīlu un laimi,
Bet nenāc vēl pats.
Tais simtās kamanās, kur iejūgti ir
tūkstots ziemeļbrieži,
Brauc laikam cita,
Per Gint?
Un to skūpstu, kas vajadzīgs Tavas
dvēseles mieram,
Sniedz laikam cita? —

Kur lai es braucu?
Kam sauc Tu mani! —
Man vētra salauza kuģus.
Man jūra gremdēja laivas.
Tik vieglas kaivas
Tev vēstis aiznes
Pār tālām jūrām,
Ko daru te es. —

Jā — vakaros es sēžot būdas durvīs
Sev jautāju: — kas ir tas burvis,
Kurš ir tas meistars, un kam tā roka,
Kas glezno blāzmas pie debess loka?
Vai Tu tas esi,
Per Gint? ! —
Un tad man liekas —
Bezgala skumjā un greznā
Vakara blāzma
Sāk sāpēt kā rēta man sirdī . . .

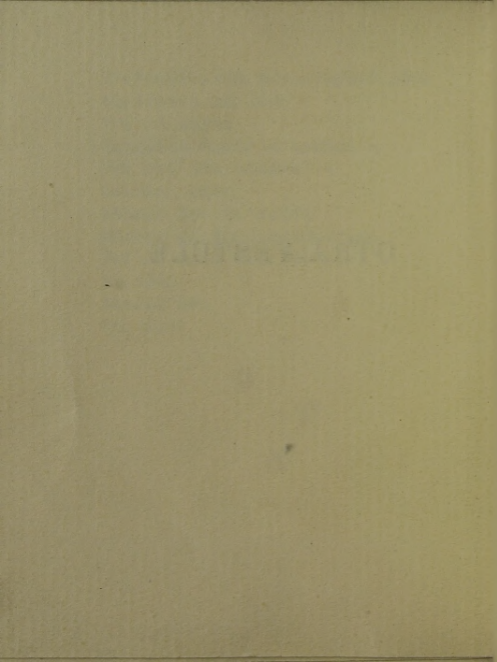
Per Gint!
Per Gint!
Vai zini un jūti,
Cik būt var grūti,
Ja mīl,
Ja gaida
Tā — gadiem ilgi —
Ja raudot smaida
Un smaidot raud?!

Per Gint!
Nāc, kamēr vēl dvēselēs nesam
Mēs ilgas kā ziedus!
Nāc, kamēr vēl abi mēs esam
Šai dzīvē!
Atgriezies, Per!
Solveiga gaida.
Solveiga sauc.
Nāc kājām, vai brauc!

Visstraujāko vēju jūdz zvaigžņotā būrā
Un izbrauc tad jūrā,
Vai arī sēsties
Skrejošam ērglim uz spārna! —
Tik nāc! Tik steidzies! —
Solveiga gaida.
Skumst Tev un smaida.
Gadiem ilgi jau dzeguze zvana,
Bet nu neliec vairs gaidīt —
Nu nāc!
Atpakaļ nāc,
Per Gint!

OTRĀ VĒSTULE

Per Gint!
Per Gint!
Šai vakara stundā,
Mijkrēsli zilā,
Spārnus kad cilā
Gurdeni putni, laižoties mājās,
Tevim kā klājas,
Per Gint?

Par Tevi sen ziņu man nava.
Vai pieder Tev slava,
Visdaiļākās princeses mīla,
Jeb Tevi jau vīla,
Mans draugs,
Tu — mans acu raugs,
Per Gint?!

Jel neskumsti ļoti!
Tas jau nekas,
Ja sirds Tev nav lauzta,
Ja būra ir austa
Tev jaunam ceļam
Pār pasaules jūrām,
Ja aicina tekas un sapņi
Uz jaunu dēku,
Ja jaunai laimei
Un jaunām sāpēm
Pietiek Tev spēku.

Per, viss tak mainās,
Viss nāk un pāiet. —
Dzīst visas vainas,
Rimst visas gaitas,
Lai sāktos no jauna
Tev — vai citam.
Nav laba bez ļauna.

Tik daudz Tu vari,
Un daudz Tu dari.
Tu neesi slinks, kā runāt mēdz ļaudis.
Tu neesi nokāvis, neesi skaudis.
Visas zvaigznes Tev mirdz,
Ja saule beidz kvēlot.
Tev tic mana sirds,
Nebeidz mīlēt un žēlot,
Ja arī nolād simts citas.

Per Gint!
Tu neesi nabags, mans draugs.
Tev visa pasaule pieder.
Viskrāšņākās ilgas,
Vislepnākie sapņi
Kā trauksmīgi putni
Lido Tev krūtīs.
Dziedot tie plosa
Tavas dvēseles mieru,
Per Gint.

Kā ērglis uz klints
Tu esi, mans draugs,
Tu —
Pers Gints. —
Vientuļš un sērs.
Bezgala labs Tu esi,
Bezgala nežēlīgs vari Tu būt —
Kā zvērs.

Daudzreiz es domāju:
Kaut sāpes Tu justu,
Kā es, —
Kaut viss Tevim zustu,
Kā man, ja tu aizmirsis mani.
Bet tad atkal es norāju sevi,
Tad atkal tik lūdzu par Tevi,
Par Tavu laimi un mieru,
Mans draugs —
Neaizmirstamais
Per Ginti!

Šai vakara stundā,
Mijkrēsli zilā,
Spārnus kad cilā
Gurdeni putni —
Laižoties mājās,
Tevi es gaidu,
Tev skumstu un smaidu,
Ilgojos Tevis.

Tad — mirkli man liekas:
Mākoņi šķeļas,
Atveras debesu spožums —
Kalni līdz zvaigžņājiem ceļas.
Un Tu stāvi uz klints —
Tu — lielais Pers Gints!
Tava galva skar sauli,
Lido zvaigznes ap Tevi.
Kā milzis Tu stāvi
Debesīs pašās —
Kā Dievs.

Ir sīpols Tev rokās —
Tik liels, kā lielākais globuss,
Kā mēness rudeņa naktīs,
Un tik spožs.
To Tu lobi un pētī.
Un tad es redzu —
Jā, skaidri es redzu: —
Ir sīpolam kodols!
Sīpolam kodols!

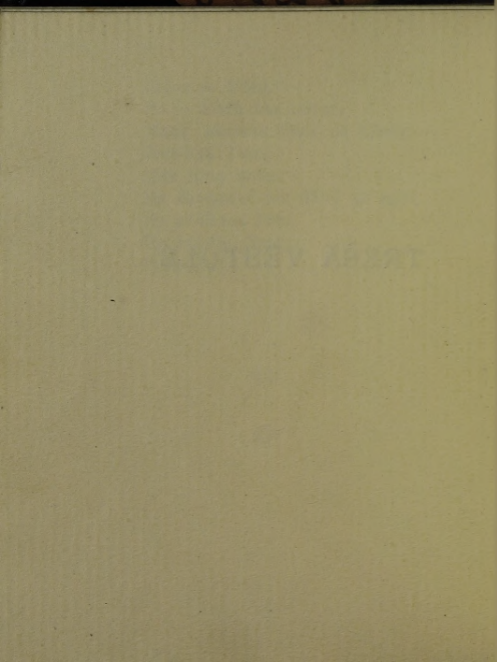
Tu apstarots stāvi,
Pats atradis sevi.
Dzirkst zvaigznes ap Tevi,
Deg sarkani kāvi.
Met vakars Tev milijons rožu.
Tu turi kodolu spožu —
Pats savu „Es“
Tu rokās nu nes.

Aug debesīs pils
No vizmainām saulēm,
Grezni vakara blāzmas karogi plīvo.
Šai pili Tu dzīvo!
Ap Tevi šalc mūžības okeans zils.

Ceļos es krītu, —
Es — būdā kas mītu,
Mazā, sūnainā būdā uz klints —
Solveiga Tava,
Cita kam nava,
Kā dziesmas par Tevi un mīlu.
Es pielūdzu Tevi,
Es svētiju Tevi,
Pers Gints!

TREŠĀ VĒSTULE

Per Gint! —

Tu vairs un nesagaidamais,
Tālais un neaizmirstamais
Draugs!

Tu — mans acuraugs! —

Gājušas ziemas un pavasari,
Gājušas vasaras, augļos bij zari, —
Atkal tad stinga zem sniegiem un sala.
Mainas viss — tikai man ilgām nav gala.

Per Gint! —
Šovakar sūtu Tev vēsti
Ar zeltaino saulrieta kvēlu.
Kāds Tavu brīnišķo tēlu
Ar drošu un varenu roku
Zīmē debesīs cēlu.
Sirds mana nejūt vairs moku.

Gadi un skumjas ir dzēsti
Mūžā, kad sapņos Tev tuvu es jūtos.
Gados garajos, skumjos un grūtos
Vienmēr sirds ir degusi Tevim —
Sirds mana mazā un maigā —
Kā viegla, dziedoša kaija,
Uz rudeni skrienot no maija,
Neko nelūdzot sevim,
Tik starojot Tavā zaigā.

Per Gint! —
Jau sudrabs man sabiris matos —
Laikam tur kritusi salna,
Tāpat kā puķēs un zālē,
Kad rudenis nokāpj no kalna.
Saliktām rokām es skatos
Uz zvaigznēm debesu tālē
Un lūdzu par Tevi kā senāk,
Lai sāpes ceļā Tev nenāk.

Per Gint! —

Vai Tu svešumā klīstot,
Gūstot, zaudējot, mīlot un nīstot
Saticis neesi Jaunību manu:
Meiteni gaišu un maigu,
Meiteni zeltainiem matiem,
Rudzupuķu tumšziliem skatiem,
Kautru un sarkstošu vaigu,
Apģērbā baltā,
Dziesmu grāmatu mutautiņā,
Turoties mātes priekšautiņā? —

Iesvētīta tik šai pavasarī.
Zeltā krustiņš uz krūtīm tai arī.
Kam tā smaidīja, svētīts tas kļuva.
Līdzīga eņģeļiem viņa un tuva,
Viņa bez Tevis te skuma un nīka —
Tevis tā ilgojās, Tevis tā tvīka. —
Aizgāja meklēt. Vairs nepārnāca.
Skumjas man dvēseli grauza un māca.

Tevi, Per Gint, vai tā nesatika,
Jeb ilgās mirušu kapā to lika?!
Sen jau tas laiks, kad prom viņa gāja.
Tukša un tumša man palika māja. —
Vienīgais gaišums tur izdzēsts nu tapa.
Likās, ka ēnas raud ziediem pie kapa
Rudeņa viesuļiem plosoties laukā.
Jaunība mana saldā un jaukā!

Per Gint! —
To laiku vai atceries,
Kas sirdīm lika mums vienoties? —
Man smaga no mājām bij šķiršanās
Toreiz — tēvs, māte un māsa — viss kas
Palika ielejā. Kalnā es kāpu.
Tevi es mīlēju, Tevis es slāpu.
Tava būda likās man krāšņākā pils.
Vējos tik skaisti te dziedāja sils.

Mani par karaļmeitu Tu sauci,
Glāstošiem pirkstiem man bizes kad
jauci.

Skūpstiji mani to reizi tik vienu
Rītā, kad pazust Tev lemts bija dienu.

Saciji: — Gaidi! — Nu mūžu es gaidu.

Par Tevi vien noskumstu, Tevim vien
smaidu.

Būda arvien vēl par pili man liekas,
Jo ar Tevi sirds sapņos te tiekas.

Per Gint!

Reizēm pie Gendinas kraujas —
Liekas man — briedi Tu tver;
Briedis no rokām Tev raujas,
Augums Tavs klātu tam kļaujas —
Kritiens straujš dzelmē tur lejā,
Varvīksne tikai kur dzer.
Smaids Tev nav nozudis sejā,
Kāju uz krasta kad sper.

Per Gint! —
Tu jau ērglis. Te gūstā Tu šķities,
Te kā sprostā pie restēm Tu sities.
Tu gribēji karaļkroni
Uz galvas sev mirdzošu likt. —
Tu gribēji — miljoni
Lai klausā Tev. Valdniekam tikt.
Tev lemts bija. Visu vai guvi,
Per Gint, Tu tur svešumā? —
Ja nē — nāc! Mēs jau tik tuvi —
Te pils mums būs brīnišķā!

Tev netik te? — Kamanās Grani
Tad jūgsim! — Tai strauji būs skriet
Un aizvest Tevi un mani
Uz pili tur, mēness kur riet. —
Uz Soria-Moria pili
Mēs aizbrauksim augstumos. —
Tik mani vairs nepievili! —
Tur saderināšanos,
Per Gint, mēs svinēsim abi.
Kāds brīnišķīgs dievkalpojums!
Un sirdī tāds miers un tik labi!
Pats pāvests dos svētību mums!

Tur satiksim tos, kuru nava
Šai saulē vairs. — Ingrida nāks
Un Oze, Jons Gints, māte mana,
Tēvs. — Laimi vēlēt mums sāks.
Dod roku man, Per! — Kur tu esi? —
Kur Soria-Moria pils? —
Nupat mūs tur sauca uz mesi
Zvans tornī. Te šalc tikai sils . . .
Steidz, Grane, pār aizām, pār jūru!
Un ved viņu mājās! — Laiks skries. —
Es uguni gaišu jau kūru,
Peram Gintam kur sasildīties.

Per Gintl —

Nav Tevis vēl, draugs, — Tevis nava,
Bet zinu — reiz pārnāksi Tu.

Ir Solveiga mūžīgi Tava.

Es gaidu, kā apsoliju.

Gājušas ziemas un pavasari,

Gājušas vasaras, augļos bij zari. —

Atkal tad stinga zem sniegiem un sala.

Mainas viss, tikai man ilgām nav gala.

-Te Soria-Moria pils tik var būt.

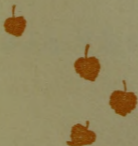
Te karaļvalsti Tev, draugs, bija gūt.

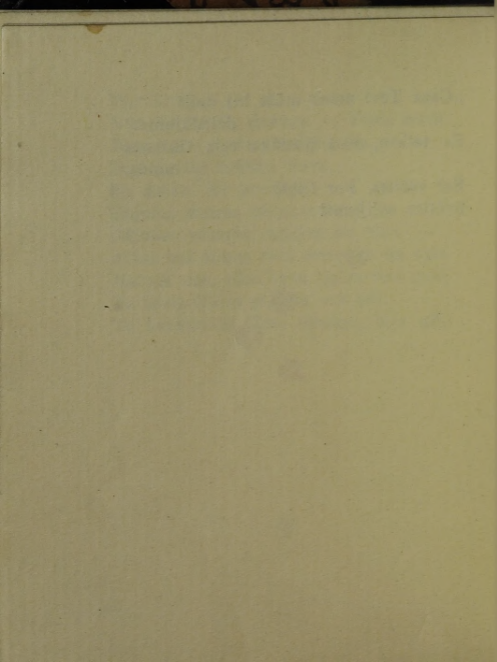
„Caur Tevi mans mūžs bij daiļš
dziedājums!“

Es teikšu, kad pienāks reiz tikšanās
mums.

Esi svētīts, Per Gint!

Svētīts solijums!

PĒDĒJĀ VĒSTULE

SMITHSONIAN ALBUM

Per Gint! —
Draugs mīlēts un gaidīts bez gala! —
Ir ziema tagad —
Ir sniegi.
Liegi
Ledus puķes zied rūtīs.
Šovakar putni aiz sala
Krīt no debesīm lejā —
Mazi, miruši putni . . .
Arī man salst
Un ir skumji.
Asaras sastingst jau sejā
Un sirds trīc krūtīs —
Maza, skumīga sirds . . .

Per Gint!

Kur Tu esi, Per Gint! —

Pēc manis Tu solijies braukt

Simts kamanās ar tūkstots ziemeļ-
briežiem.

Par dārziem solijies pārvērst visas
piejūras kāpas,

Lai Solveiga Tava var staigāt zem
ziedošiem ķiršiem,

Zem sudraba ābelēm,

No kurām krīt āboli zelta.

Solijies zaros un vārpās degt lāpas,

Lai varu iet pie Tevis caur nakti uz
rītu,

Uz jaunu dienu.

Par karalieni

Tu mani sauci uz valsti savu,
Uz pili, kas celta tur, mūžam kur
auglīga smilts —

Kur vienmēr zied pavasars silts.

Soliji mīlu un slavu

Tu — no sapņotāju ģints —

Pers Ģints.

Ar pērlēm un dimantiem solijies apbērt
Tu mani,

Kā ziedu ar rasu.

Tu teici: — Sveiks Tevi skanīgi cīruļu
zvani

Un stabules rāmas —

Pretī izies Tev jūsmīgi gani

Un dāmas . . . —

Debesīs manim par prieku spožu var-
vīksnes loku
Un bezgala skumjo un grezno vakara
blāzmu
Zīmēji Tu ar drošu un varenu roku.
Zvaigznes pār galvu man dedzi,
Mūžam lai redzi,
Kur Solveiga Tava —
Solveiga Tava . . .
Per Gint!

Ir tagad ziema —
Ir sniegi . . .
Sniegs ir uz puķēm un kokiem, —
Sniegs man ir sakritis matos —
Sniegs sedz tos ceļus, kurp skatos
Caur kāvu sarkaniem lokiem,
Vai nenāc Tu atpakaļ, draugs —
Mans acuraugs.
Putni man neteic, kur mīti,
Nestāsta vēji par Tevi,
Zvaigznes nezin, kur esi
Aizgājis tagad,
Per Gint.

Šovakar vēsti Tev sūtu, —
Stāstu Tevim, ko jūtu,
Kā Tevi mīlu un gaidu
Arvien.

Uz Tevi ilgas man skrien
Kā dziedošas dūjas.
Tev noskumstu es un Tev smaidu,
Ar sapņiem vijū un dziesmām
Es Tevi, Per Gint.

Draugs, kur tu mīti,
Kur esi?
Tevi šurp neatved rīti,
Ne vakars ar saulrieta mesi.
Sūtu Tev šovakar vēsti
Pēdējo reizi varbūt.
Gaidīt ir skaisti, bet — grūt.
Man skali šai naktij nav plēsti,
Būdā ko uguni kurt...
Sirds jau sāk gurt...
Per Gint!

Per Gint! —
Ziemeļu blāzma mirdz
Un kāvu sārtajā zaigā
Pie manis nāk Jaunības ēna —
Tik glāsaina, daiļa un rēna,
Gaišām sērām mīļajā vaigā,
Kā mirdzošs saules stars,
Kā ziedos zars. —
Mans Pavasars! —
Viņa sēžas pie manis —
Dāvā man ziediņu zilu,
Dāvā man zeltainu sprogu,
Un stāsta par Tevi,
Per Gint. —

Ar skrejošu ērgli Tu traucis
Uz viņu pasaules malu.
Ar sapņotāju kuģi braucis
Uz teiksmu salu.
No vecās ganu krūzes
Dzēris
Atmiņu dzērienu saldu.
Zelta caunu
Tvēris
Silā, kurā daudz maldu.

Un sārtajās rudenā lapās
Meklējis zilo Jaunības ziedu.
Nemierā dedzis.
Slāpis brīnumu jaunu.
Ar bezdelīgām rotaļājies reizēm pie
Nīlas.

Vīlies un atkal — ilgojies mīlas.
Pavasara ūdeņus dziedošus
Svešumā mīlējis ļoti —
Un vēju no jūras.
Blāzmainus vakara mākoņus
Sējis savam kuģim kā būras.
Naktsvijoli ņēmis par irkli.
Ilgojies mūžības.
Mīlējis mirkli

Draugos bijis ar zvēriem un puķēm.
Dziesmas dziedājis putniem un zvaigz-
nēm.

Reibis no dzērvju saucieniem miglā
Un rasas tulpju baltajos kausos.
Varavīksni gleznojis
Septiņās krāsās spožu,
Ar zvaigznēm greznojis
Un milijons rožu
Debesu laukus.
Uznesis dzīrēm kristalla traukus
No jūras dzelmē sen grimušām pilīm.

Vaļas brīžos lobijis sīpolu —

Meklējis kodolu. —

Atradis. —

„Es“ savā dvēselē augstu pacēlis.

Ar Grumbu Arāju cīnijies uz vientuļas

klints

Sapņotājs — Lielais Pers Gints.

Tad — redzēts Tu aizejot dziļos snie-

gos . . .

Dziļos sniegos —

Klusumā —

Ar Solveigas vārdu uz lūpām,

Per Gint. —

Tā man stāsta Jaunība saldā.
Dzīve un sapnis jaucas kā maldā.
Gaišas sēras staro tai vaigā
Šajā stundā blāzmaini zaigā.
Zilu ziediņu ieliek tad plaukstā
Viņa manim šai vakarā aukstā.
Kad pārnāks Pers Gints?
Kad tiksimies? —
— Gaidi viņu!
Gaidi, kā solījies! . . —

Balss noskan glāstoši, mīli un klusi,
Un — Jaunība mana ir pazudusi.
Ir lodziņā dzisusi rožainā blāzma.
Tur lido pārslas.
Tur vētraina brāzma
Sniegu svež pret miklajām rūtīm.
Zils ziedīšs staro manim uz krūtīm . . .
Per Gint!

Dziļi sniegi . . .
Puteni balti . . .
Vēja kumeļi sudrabā kalti . . .
Vai kāds sauc? —
Skan: — Solveiga mana! —
Per Gint, Tu šurp brauc?! —
Klau! — dzeguze zvana! —
Sniegi virpuļo . . .
Dzeguze zvana . . .
Per Gint! —
Sirds man sajūt: nu laimes ir gana.

Draugs — mūžu gaidīts —
Tevi sveicināt
Es ceļos un eju.
Nu Grane var stāt,
Pirms sniegos un klusumā aizvizināt
Mūs abus laiks klāt —
Per Gint!

Per Gint! —

„Caur Tevi mans mūžs bija daiļš
dziedājums!“

Tu sagaidīts!

Turēts ir solījums.

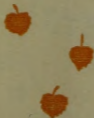
Esi svētīts, Per Gint! —

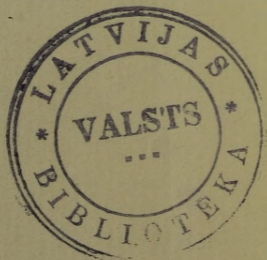
Veras debesis mums.

Esi svētīts! Mēs vienoti mīlestībā.

Šeit Solveiga Tava un tur — mūžībā.

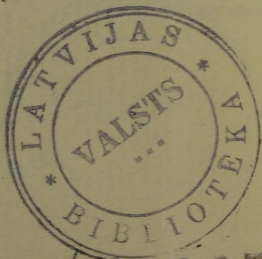
Per Gint! —

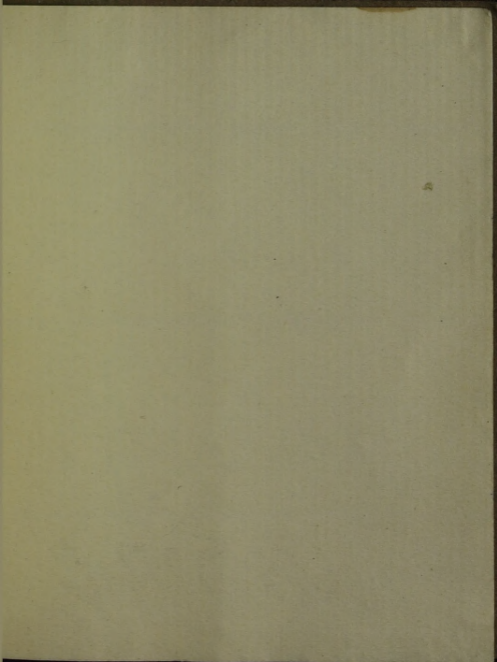

*Iespiests Valsts papīru spiestuvē un
naudas kaltuvē, Rīgā, Latgales ielā 11*

*Apgāds Z E L T A Ā B E L E
Rīgā, Maiznīcas ielā 10, dz. 8
Pasta tek. rēķ. 10223*

213 3276

Q 31.510

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309061162